

Rom. V kratkem
Oznani ti ne morem, kdo da sem;
Ime, o sveta, zaničujem sam,
Le, kar sovražno tebi se glasi.
Raztrgal bi ga jaz, če b'lo bi v pismih!

Jul. Uhó ni pilo sto besed še moje
Od ustnic teh, in glas že znan mu je.
Al nisi Romeo Montagovi?

Rom. Oboje ne, če se ti ne dopada.

Jul. Kako dospel si sem, s katerim namenom? —
Visok je zid, doplezat' ga težavno.
Pomisli, kdo da si, ker bil bi zgubljen,
Če eden mojih stricev tú te najde.

Rom. Priplaval na perutih sem ljubezni:
Ljubezni ne strašijo zidi, bregi;
Kar le ljubezen zna, začinja srčno;
Zato me ne plašijo strici tvoji.

Jul. Če te zasačijo, te umorijo.

Rom. Nevarnejše mi tvoje so očesa,
Kot meči stricev vseh. O, glej prijazno,
In močem vstavim se razkačenim.

Jul. Za svet ne htela bi, da bi te vid'li!

Rom. Temnotne noči plašč me jim zakrije.
Če me ne ljubiš, naj me vjamejo!
Še bolje, če jih jeza me pokončá,
Kot da bi živel večno in — brez te!

Jul. Kdo sèm na toti kraj te vodil je?

Rom. Ljubezen mi ga iskat je velela;
Podala mi je um, jaz ji očesa.
Nisem veslar, al če bi daleč b'la,
Kot breg, po katerem daljno morje rije,
Za takšen biser stavil bi življenje!
(Konec prihodnjič.)

Slovstvo.

* *Technisches Polyglott-Onomasticum oder Wörterbuch der Namen der geistlichen, Civil- und Militärwürden und Chargen, der Professionisten, Künstler und Handwerker, der Grade der Bluts- und Eheverwandtschaft, nebst anderen charakteristischen Benennungen in sieben Sprachen (deutsch, italienisch, französisch, englisch, slovenisch, lateinisch und griechisch) und dem friaulischen Dialecte. Verfasst von Josef Vuk, Weltgeistlicher etc. in Görz.*

Pod tem naslovom je začel izhajati v Gorici slovník, kateri, kakor prvi vezek kaže, vtegne res dober pomočnik biti vsakemu, kdor potrebuje besed iz gori omenjenih vrst. Cela knjiga bode imela blizo 400 strani; vsak mesec izhaja en zvezek po troje pól, ter veljá 50 krajc. nov. dn., ki se plačajo po sprejemu zvezka. Naročila sprejemajo vse škofijske pisarnice in véliki knjigarji v Trstu in Gorici.

Dopisi.

Iz Gorice 7. marca. † — Sinoči, v nedeljo večer, bila je v naši čitavnici zopet „beseda“; začela se je s tombolo. Po tomboli je nastopilo petje z godbo. Po prvem čveterospevu „Milovan-u“, kterege so štirje mladiči čitavniškega pevskega zbora prekrasno prepevali, jame gosp. Bonetto iz Basana, še mlad umetnik, veliko harmoniko prebirati. Skoro vse je bilo iz „Trovatora“ vzeto, in zares čarobno je igral „Ciganko“ in „Misere“re“. Težavnemu godalu, kakoršno je velika harmonika, je ta mož popolnoma kos; pestuje ga mirno in očem prav ugodno. Med harmoničnimi godbami pa nas je razveseljevalo lepo petje našega zbora. Dobra misel je prišla čitavničnemu odboru na pamet, si učiteljske pripravnike za pevce pridobiti. Častito ravnateljstvo normalnih šol je radovoljno in prijazno mladičem dovolilo v čitavnici pevati, in gotovo le v največi prid pripravnikom samim. Tako se oni zraven pičlega obligatnega nauka godbe lahko še djanski in večkrat vadijo v petji, in sicer v petji slovenskem, kar jim

bo na prvi mah v bodoči službi dobro rabilo in srca ljudi pridobivalo. Tudi se ti mladenči čitavničnih veselíc udeležujejo in imajo tako več priložnosti priti med ljudi izobražene in uljudne. Da bodo taki učitelji, ki so se že v mestu domačega duha in ljubezni narodnega petja, zraven pa tudi uljudnosti navzeli, pozneje na selih omiki našega naroda bolje stregli, to je očitvidna stvar; želeti bi bilo, da bi se priložnost takega izobraževanja tudi v drugih slovenskih pripravništvih šolskim odgojencem na roko dala. Trkajte, da se vam odpré. — Prelepo spevanega čveterospeva „Milovan“ sem že omenil; celi zbor pa je pel: „Kje dom je moj“ od prejšnjih različno in prav ukusno sostavljen napev, — „hrvačko čtvorko“, — „Šablenko“ in nazadnje čvrsti „Naprej.“ V vseh pesmih so se izkazali pevci vrlo lepo. Čestitamo si mi udje, da imamo take izvrstne pevce; vi pevci pa ne ogibajte se truda, kterege vam pevske in godbene vaje zadevajo; dobiček te umetnosti je v človeški družbi obilen, ter razveseljuje, nježi in zvišuje duše nad potoni pozemskih nadlog in temnih skrbi. — H koncu naj še izrečemo eno željo zastran čitavničnih veselíc. Do sedaj so zabave bile malo ne samo ob nedeljah, kar zunanje ude, posebno čestito duhovščino zadržuje v mesto priti. Ali bi se ne dala kaka večja svečanost te spomladi osnovati, ktera bi bila delaven dan, in h kateri bi se od zunaj mnogo udov in drugih ljudi povabilo? Jaz mislim na veliko besedo, kakoršna se je lansko leto v naši čitavnici obhajala. Se vé da taka potrebuje mnogo pripravljanja in posla. Poskusite, gospodje odborniki! Na to „božja pomoč!“

Iz Trsta 12. marca. Jeli primeren odgovor v zadnjih „Novicah“, ki ga je dal gosp. Cegnar (namest gosp. Arcona) na moj dopis, naj pravično sodijo slovenski jezikoslovci ali še druzi tudi po razglasu, ki ga utegnejo najti v „Osserv. Triest.“ pod števil. 6 t. l., in po omenjenem mojem dopisu. Kdo da je bil prestavil tisti razglas iz nemškega, nisem vedil, kadar sem napravljajal dopis. Pa kaj zato, ko bi bil tudi vedil? Al ni morda celo hvale vredno, če se kdo trudi kakor si bode za popravo našega jezika, da vsak Slovenec lahko razumeva, kar se v njem piše? — Pa saj tudi gosp. Cegnar je trdil ob neki priložnosti, da ni prav slovenski rečeno „neposredni davki“, „čeznavaden priklad“ i. t. d., in vendar zdaj brani prestavo, o kateri je govorjenje! — Ako je res, da tudi v mojem sestavku, ki je bil tiskan v „Slov. Glasniku“, se po njegovi opazki nahaja veliko (50) pogreškov (germanizmov i. t. d.), drago bi mi bilo, ako bi mi jih on pismeno zaznamoval; *) ker ravno po tem bi morebiti najbolje utegnil dokazati, kako napčno da je gosp. vrednik popravil (?) mojo pisavo. Gosp. Cegnar se pa sicer jako moti, ako misli, da le osem pogreškov sem dozdej našel v njegovih dosadanjih spisih kakih si bodi. Jez bi mu jih utegnil imenovati še veliko število. Kar se sicer mene tiče, nisem pač nikdar trdil, da pišem prav redno. Taka trditev bi bila pa gotovo tudi prenemodra! Pisal sem sicer, da tudi moje dela naj se kritikujejo brez nobenega obzira, in da kritika je sploh zeló potrebna, ako hočemo, da bolje delamo, in da — napredujemo. **) J. V. G.

*) Ne nahajam (!) pa, se v tej zadevi k njemu potruditi, ker nimam časa za to. Pis.

**) S tem sklenemo javno debato. Kar ste nam, častiti gospod, sicer naznanili o oni govorici čitavnični, nas prav tako malo žali kakor slovenske pisatelje, katerim vsem je bil oni „poklon“ namenjen. Znano je, da prav po Evinem grehu so nekteri naši rojaki podedovali misel (abcedna vojska od leta 1832 je že tega priča), da edini oni le razumejo jezik slovenski in da abcedarija in slovnica stojite nad vsemi vedami človeškimi; da le to znaš, če tudi druzega malo, dobrotnik si človeštvu. — In kdo jim bode kratil veselje take monomanije! V „Mu-